

COC
BOO

SERAFINA

a ROZŠTĚPENÉ
SRDCE

ROBERT BEATTY

Serafina a rozštěpené srdce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Robert Beatty
Serafina a rozštěpené srdce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

SERAFINA

a

ROZŠTĚPENÉ
SRDCE

ROBERT BEATTY

COO
BOO

Přeložila Jana Jašová

Sídlo Biltmore
Asheville, Severní Karolína

Serafina otevřela oči a neviděla nic než tmu. Jako by je vůbec neotevřela.

Nořila se hluboko do černé prázdnoty vířícího, napůl snícího světa, když ji probudil jakýsi tlumený hlas. Ale tady nebyl žádný hlas, žádný zvuk, žádný pohyb.

Serafina dokázala svými kočičíma očima vidět všude, i v nejhlubším stínu, ale tady byla slepá. Pátrala po nějakém, byť nepatrném náznaku světla, jenže sem žádným oknem nepronikaly měsíční paprsky, v žádné chodbě se ani v dálce nezamihotalo světlo lucerny.

Jen černota.

Zavřela oči a znovu je otevřela. Jenže v tom nebyl žádný rozdíl. Pořád ji obklopovala neproniknutelná tma.

Že bych oslepla? napadlo ji.

Zmateně se snažila naslouchat temnotě, stejně jako když lovila krysy v chodbách rozlehlých sklepení Biltmoru. Jenže tady se neozvalo ani zavržení podlahy, ani vzdálené hlasy sloužících. Neslyšela tatínkovo pochrupování na lůžku vedle sebe, vrčení strojů, tikot hodin ani ozvěnu kroků. Tady panoval chlad, nehybnost a ticho, jaké neznala. Už nebyla na Biltmoru.

Vybavila si hlas, který ji probudil, a znovu našpicovala uši. Nevěděla, jestli patřil do snu, nebo byl skutečný, ale už se neozýval.

Kde to jsem? pomyslela si zmateně. *Jak jsem se sem dostala?*

Konečně se něco ozvalo. Jako odpověď na její otázky.
Buch-buch.

Na okamžik to bylo všechno, co slyšela.

Buch-buch, buch-buch.

Údery vlastního srdce, puls vlastní krve.

Buch-buch, buch-buch, buch-buch.

Když pomalu pohnula jazykem, aby si olízla rozpraskané suché rty, ucítila kovovou pachuč.

Jenže to nebyl kov.

Byla to krev – její krev, která ji vytékala na jazyk a na rty.

Serafina si zkusila odkašlat, ale najednou se prudce, trhaně, zalykavě nadechla, jako by to bylo její první nadechnutí v životě. Krev v ní dál proudila a v pažích, nohou i celém těle cítila podivné mravenčení.

Co se to děje? letělo jí hlavou. *Co se mi stalo? Jak a kde jsem se to probudila?*

Putovala ve vzpomínkách zpátky svým životem. K tomu, jak bydlela s tatínkem v jeho dílně v suterénu, jak se svým nejlepším kamarádem Braedenem bojovala proti černému plášti a čarodějně holi. Nakonec vyšla z podzemí a tmy nahoru na světlo, mezi panstvo. Jenže když se snažila vzpomenout si, co se dělo potom, bylo to jako snažit se uchopit prchavé podrobnosti hlubokého snu, které odplynou do zapomnění před probuzením. Zůstávala dezorientovaná a zmatená, jako by se snažila posbírat roztráštěné úlomky předchozího života.

Nedokázala se pohnout, ale cítila, že spočívá na něčem dlouhém a plochém. Nohy měla natažené, ruce složené na prsou, jako by ji někdo takhle pečlivě a s úctou položil.

Ležela na něčem tvrdém, ale podivně chladném. *Dřevo nebývá tak studené*, pomyslela si. *Ne takhle.*

Srdce se jí v hrudi divoce rozbušilo. Narůstala v ní panika.

Pokusila se posadit, ale hned se praštila do čela o něco tvrdého pár centimetrů nad sebou. Svezla se zpátky a mrkala bolestí.

Přitiskla ruce k prknům nad sebou. Prsty byly jejíma očima. Mezi prkny nenašla žádnou škvíru, žádnou prasklinu. Dlaně se jí začaly potit. Dech se krátil. Tělem jí proběhl zoufalý záchvěv strachu. Zkusila se odkulit, ale na straně bylo taky dřevo. Neměla kolem sebe skoro žádný volný prostor. Kopala nohama, bušila pěstmi, ale prkna ji obklopovala ze všech stran.

Serafina zavrčela zoufalstvím, strachem, hněvem. Škrábala a kopala, kroutila se a vzpínala, ale nedokázala se

vyprostit. Byla uvězněná v nějaké dlouhé, nízké dřevěné bedně.

Horečně přitiskla obličej do rohu bedny a zavěťřila jako polapené zvíře. Snažila se tenkými otvory mezi prkny zachytit pachy okolního světa. Zkusila jeden roh, pak druhý, ale cítila pořád totéž.

Hlína, pomyslela si. Jsem obklopená vlhkou hnijící hlínou.

Jsem pohřbená zaživa!

Serafina ležela v chladném temném prostoru rakve pod zemí. Mysl jí zaplavila hrůza.

Musím se odsud dostat, opakovala si. Potřebuju dýchat. Nejsem mrtvá!

Jenže nic neviděla. Nemohla se hýbat. Neslyšela nic jiného než vlastní lapání po dechu. Kolik vzduchu jí ještě zbývá? Cítila, jak se jí stahují plíce a svírá hrudník. Chtěla tatínka! Chtěla, aby přišla maminka a vyhrabala ji odsud. Někdo ji přece musí zachránit! Zoufale přitiskla dlaně na víko rakve a zatlačila vši silou, jenže nic nezmohla. Do uší se jí zaryl vlastní skřehotavý hlas, jediný zvuk na tomhle strašlivém, uzavřeném, temném místě.

Pak si představila, co by řekl tatínek, kdyby tady byl.

„Musíš vzít rozum do hrsti, holka. Musíš přijít na to, co musíš udělat, aby ses vodsad dostala, a pak se do toho vopřít.“

Zase se dlouze nadechla a pokusila se uklidnit. Promyslet to. Nic neviděla, ale její prsty nahmataly sukni a rukávy šatů. Byly ošklivě potrhané. Připadalo jí, že kdyby umřela a pochovali ji, oblékli by jí do rakve hezké šaty. Ten, kdo ji pohřbil, to musel udělat ve spěchu. Myslel si, že je mrtvá? Nebo chtěl, aby umírala tím nejpršíšnějším způsobem?

V tu chvíli nad sebou zase uslyšela tlumený zvuk. Něco se tam pohybovalo. Srdce jí naplnila naděje. *Kroky!*

„Pomoc!“ vykřikla co nejhlasitěji. „Prosím, pomoc! Pomoc!“

Vřískala a vřískala. Bušila do dřeva nad hlavou. Kopala nohama. Jenže kroky se vzdalovaly, pak zmizely a zanechaly po sobě ticho tak naprosté, že si ani nebyla jistá, jestli vůbec něco slyšela.

Byl to ten, kdo ji tady pohřbil? Hodil na její hrob poslední lopatu hlíny a nechal ji tady? Nebo to byl nic netušící kolemjdoucí, který nemá ani ponětí, že je tady dole pod zemí živá dívka? Serafina zabušila pěstmi do prken a zaječela: „Prosím! Pomoc! Jsem tady dole! Pomoc!“

Nebylo to k ničemu.

Je sama.

Na duši jí dolehla temná vlna beznaděje.

Neunikne.

Tohle nemůže přežít...

Ne, pomyslela si a zaskřípěla zuby. Já tady dole neumřu. Nevzdám to. Mám přece kuráž! Já najdu způsob, jak se odsud dostat...

Svezla se k okraji rakve a kopl. Prkna jí připadala tenká a hrubě opracovaná – ne jako solidní rakev, spíš jako ve spěchu stlučená schránka z rozbitých beden na jablka. Jenže studená vlhká hlína se na ně tlačila tak, že je Serafina nedokázala prorazit.

Pak ji něco napadlo.

„Dva metry.“ Tohle jí kdysi vyprávěl tatínek, když se ho ptala, co lidi dělají s mrtvými. „Tady se lidi pohřbírají dva metry pod zem.“

Zavrtěla se v temném stísněném prostoru, zkroutila se jako kotě v krabici od bot a uložila se tak, aby dosáhla dlaněmi na střed víka rakve. Dva metry hlíny musejí vážit hodně. A tatínek ji naučil, že střed prkna je vždycky nejslabším místem.

Vybavila si ještě něco dalšího, co jí učil. Zaťukala na prkno nad sebou a zaposlouchala se. *Ťuk-ťuk-ťuk*. Posunula se o pár centimetrů dolů a znovu zaťukala. Znovu poslouchala. Ťukala dál, dokud nenašla místo, kde se ozývala hlubší, dutější ozvěna, což znamenalo, že hlína tam není tak napěchovaná. „To je ono.“

Ale co teď? I kdyby se jí povedlo prorazit prkna, hlína ji zasype. Ucpe jí nos a pusou, udusí ji. „Tohle mi nepomůže...“

Najednou ji něco napadlo. Zapnula si šaty až ke krku a pak si přetáhla ohrnutou sukni přes hlavu, aby jí látka chránila obličej, hlavně pusou a nos. V těsné rakvi se

mohla pohybovat jen s obtížemi, ale povedlo se jí ovázat si sukni kolem hlavy a prostrčit ruce ven, aby jí zůstaly volné. Když bude mít štěstí, látka jí poskytne těch pár vteřin, které bude potřebovat.

Obrnila se a vzepřela se o dlaně i ruce, aby získala sílu. V rakvi nebylo dost místa, aby si mohla úplně kleknout. Aspoň se zkroutila, jak nejvíc to šlo, a narazila rameny do víka rakve. A znovu a znovu. Věděla, že jedna silná rána stačit nebude. Ale pomalý tlak taky ne. Musí bušit prudce a pořádně. *Buch, buch, buch*. Cítila, jak se dlouhá prkna víka prohýbají. „To je ono, to potřebujeme,“ řekla nahlas. *Buch, buch, buch*. „No tak!“ zavrčela. Vtom uslyšela, jak středové prkno pod tíhou hlíny praská. „Dobře!“ Mlátila do dřeva dál. *Buch, buch, buch*. Prkno se lámalo. Pak ucítila na holých ramenou něco studeného. Měla by mít radost, že její plán vychází, ale místo toho ji zachvátila hrůza. Víko prasklo! Rakev se otevřela! Na Serafinu se sypala chladná, lepkavá, těžká hlína a tlačila ji zpátky na dno. Kdyby si neovázala hlavu látkou, pusa a nos by se jí v tu chvíli naplnily půdou a bylo by po ní.

Pracovala poslepu, vedená jen instinktem. Hrabala po hlíně, která se na ni sypala, nabírala ji do dlaní a přechovala do rohů rakve. Snažila se pracovat co nejrychleji, aby udržela tempo se závailem, jenže otvorem ve víku se sypala pořád další a další. Děsivá tíha hlíny jí uvěznila nohy a stoupala k ramenům a hlavě. Pohybovat se bylo čím dál těžší. Serafina se zoufale snažila dýchat přes látku šatů. Hrudník jí poskakoval panikou. Nebude mít dost vzduchu!

Když už nakonec nebylo v rakvi žádné místo, kam by mohla přechovat zeminu, pokusila se vyprostit. Strčila hlavu do otvoru, vzepřela se o nohy a začala hrabat vzhůru. Jenže hlína se na ni valila tak rychle a prudce. To nemůže zvládnout. I když kopala jako šílená, hlína ji začínala dusit. Drtivá tíha jí dolehla na hrudník, z něhož jí uniklo poslední zavřísknutí.

Uvolněná hlína se jí sypala na hlavu a na ramena, hromadila se kolem ní rychleji, než Serafina dokázala kopat. Cítila, jak na ni doléhá tíha, svírá ji, vězní její nohy, ale dál hrabala, kopala a kroutila se, snažila se přes látku lapat po dechu. Cítila, že se jí sukně boří hlouběji do pusy, jak na ni tlačila hlína, dusí ji, brání vzduchu v přístupu k plicím.

Vtom uslyšela rychlé škrábání nad hlavou, jako by tam zběsile hrabalo nějaké zvíře. Zadoufala, že se ji pokouší vysvobodit Braedenův pes Gidean, ale výhružné tiché zavrčení jí napovědělo, že to není její psí přítel. Ať už byl ten tvor čímkoli, jeho drápy se zatínaly do země a s děsivou silou ji odhazovaly. Že by si medvěd přišel vyhrabat večeři? Na tom teď nezáleželo. Serafina musela

pokračovat ve snaze vysoukat se vzhůru. Potřebovala se nadechnout!

Do vztažených rukou se jí zasekly ostré drápy. Serafina vykřikla bolestí, ale chytila se zvířecích tlap. *Pevně!* Držela se vši silou a mocné tlapy šklubnutím popotáhly její tělo výš.

Zvíře znova zavrčelo a trhlo nohama, aby se osvobodilo, zamítalo sebou, ale Serafina se křečovitě držela dál.

Když se jí hlava konečně vynořila nad zem, zalykavě se nadechla přes látku. Cítila, jak jí do plic proudí životadárný vzduch a plní ji novým životem. Dýchá! Konečně dýchá!

Pustila se zvířecích tlap a ty se od ní odtáhly, ale už byla tak vysoko, že se dokázala rameny a pažemi vyprostit.

Srdce jí zalila naděje. Dokázala to! Unikla! Jenže sotva si strhla z hlavy sukni, uslyšela zavrčení a do hlavy ji udeřila tlapa s drápy. Pokusila se uhnout. Opřela se dlaněmi o zem a snažila se vyhoupnout z hrobu. Musí se dostat ven a postavit se na nohy, aby se mohla bránit.

Vylezla z jámy na hřbitov zalitý světlem měsíce, zarostlý hustým lesem i šlahouny psího vína. Na podstavci uprostřed hřbitova na mýtince stál velký kamenný anděl s roztaženými křídly. Serafina neměla ponětí, jak se sem dostala, ale tohle místo znala. Andělská mýtina. Než si to stačila nějak srovnat v hlavě, uslyšela za sebou jakýsi zvuk a prudce se otočila.

Blížil se k ní černý panter, příkrčený ke skoku, uši zatažené dozadu, obličej napjatý a dlouhé lesklé tesáky obnažené. Připravené zakousnout se.

Serafina hleděla do tváře rozzuřeného černého pantera. Jeho žluté oči byly divoké jako u všech šelem, plné agresivní síly. Dívka si přidřepala a připravila se k obraně. Když panter ukázal dlouhé bílé tesáky a znovu na ni zavrčel, Serafina obnažila zuby a zasyčela na něj taky, zuřivě a výhrůžně. Dala do toho všechno. K jejímu úžasu se od ní panter odvrátil, ponořil se do lesa a zmizel jí z očí.

Dívka se vyčerpaně zhroutila na zem. Dlouze, namáhavě se nadechovala, šťastná, že je naživu. *Ta šelma mě mohla rovnou zabít, pomyslela si. Proč pro všechno na světě vzala do zajatečích jako vyděšená vačice?*

Zatímco tam ležela a snažila se vzpamatovat, pokoušela se přijít na to, co se stalo. Někdo ji pohřbil. A nejen to:

Pohřbil ji na starém opuštěném hřbitově, který už dávno spolykal les.

Čím víc na to myslela, tím jí všechno připadalo neuvěřitelnější. *Kde se tady vzal ten černý panter?*

Její matka byla kuguár, žena, která se dokázala proměňovat v horskou pumu. Když se Serafina konečně taky naučila měnit ve zvíře, nestala se pumou jako maminka, ale černým panterem po otci, což bylo vzácné. Podle vyprávění horalů mohl tady v horách žít vždycky jen jeden černý panter.

Napadlo ji, že to mohl být její otec, jenže ten zahynul před dvanácti lety v bitvě s čarodějem – tu noc, kdy se narodila. Nikdy ho nepoznala a „tatínku“ říkala muži, který ji tu noc našel v lese a od té doby se o ni staral. Čím víc o tom uvažovala, tím víc jí připadalo, že ten panter, kterého viděla, nebyl dospělý, spíš sotva odrostlé mládě, nohaté a nejisté. Její nevlastní sestřička a bratříček byli ještě skvrnitá kočata. A její přítel kuguár Waysa se měnil v tmavě hnědou pumu, ne pantera. Že by v tom měsíčním světle špatně viděla? Ale kdyby to byl Waysa, přece by ji poznal a neutekl by od ní?

Hlavou jí kroužilo tolik otázek, ale nakonec ji přemohly tělesné neduhy. Hlava ji bolela od seknutí panterovy tlapy. Taky trochu krvácela, ale nebylo to tak zlé. Po tom uzavření v rakvi bylo teď tak příjemné, když jí vzduch proudil do plic a zase z nich unikal. Cítila na nahé kůži vlahý větřík, čichala vůni jetele a kapradí rostoucích opodál, viděla nádherné hvězdy nad sebou. Jako by její smysly byly ještě ostřejší než předtím.

Když se jí do rukou a nohou vrátila síla, očistila se od hlíny a shrnula si z hlavy zašpiněné běžové šaty. Při tom si všimla velkých tmavých skvrn na bocích. Vyděšeně se prohlédla a našla zaschlou krev na holé kůži ramen a paží. Ale nebyly to čerstvé rány, jen jizvy.

V tu chvíli k ní zvolna jako široká řeka začaly připlouvat vzpomínky. Viděla, jak večerí s tatínkem v dílně. Jak leží na nejvyšší střeše Biltmoru s Braedenem a počítají hvězdy na půlnoční obloze. Jak běhá jako panter šťastně po lese s maminkou a Waysou. Viděla se sedět u krbu v knihovně pana Vanderbilta a poslouchat jeho vyprávění o tom, co četl a co prožil na cestách. Nebo se spatřila u ranního čaje s paní Vanderbiltovou, která jim nedávno oznámila, že čeká dítě.

Pak si vybavila, jak jí její nová kamarádka komorná Essie šněrovala ty nádherné zlaté a krémové šaty, které jí dal Braeden k Vánocům. Pamatovala si, jak se zadívala do Essiina zrcadla a viděla v něm dvanáctiletou dívku s šikmými kočičími lícními kostmi, jantarovými očima a dlouhými lesklými černými vlasy. Pamatovala si, jak jí v tu chvíli poprvé napadlo, že přece jen dokonale zapadne mezi obyvatele Biltmoru.

V hlavě se jí převalovaly vzpomínky na ten vánoční večírek. Živě si pamatovala měkkost světla svíček, vůni hořícího dřeva, úsměvy na tatínkově obličeji i teplo Braedenovy dlaně na zádech, když společně vcházeli do místnosti. Byl to okamžik klidu a vítězství. Nejen proto, že s Braedenem porazili jejich nepřátele, ale taky proto, že měla poprvé v životě pocit, jako by někam patřila.

Poslední zimní noc na Biltmoru, kterou si pamatovala, obcházel za tmy dům. Byla strážkyně Biltmorského sídla, chránila ho proti vetřelcům, přízrakům a dalším nebezpečím. Všichni už leželi v postelích a temné chodby domu měla pro sebe. Tak to mívala nejradši. Vyšla na zadní patio, kterému Vanderbiltovi říkali lodžie. Dlouhé bílé závěsy ve dveřích zářily v měsíčním světle a povívaly v chladném zimním vánku. Serafina se zadívala přes pozemky sídla k lesu a k horám v dálce. Nad jejich vrcholky stoupal měsíc.

V domě bylo naprosté ticho, ale Serafina kolem sebe cítila neobvyklý pohyb vzduchu a po páteři ji znepokojivě zamrazilo. Chloupky na krku se jí zježily. Náhle měla pocit, že je něco za ní. Prudce se otočila, přichystaná k boji, ale viděla jen neproniknutelnou zvlněnou temnotu tam, kde měly být stěny a okna domu.

Pak ji něco bolestivě udeřilo do hrudi. Kolem těla jí zakroužil prudký víchř. Myšlenky jí zmateně zavířily, a najednou se to na ni vrhlo: zuby a drápy, vrčení a syčení a kousance. Všude jí tekla krev.

Potom všechno zčernalo a její vzpomínka vybledla.

Teď se ve slabém měsíčním světle vztyčila vedle svého hrobu a rozhlédla se kolem. Byla kilometry daleko od domova. Proč musela vylézt ze země právě na tak podivném, strašidelném místě! Hlína kolem byla plná lidských stop a rýh, které jako by tam zanechala lopata. Serafina neviděla žádný náhrobek, jen jámu. Ten, kdo ji tady pohřbil, to chtěl utajit. Pokusil se ji někdo zavraždit a skrýt takhle její tělo?

Podívala se na kamenného anděla. „Kdybys mi tak mohl říct, co jsi v noci viděl!“

Jenže anděl mlčel. Stál na podstavci němý a nehybný jako vždycky. Byl starý a omšelý, plný mechových skvrn a zelené plísně. Vypadal jako žena s dlouhými vlnitými vlasy a překrásným obličejem. Z očí jí na tváře stékaly slzy pryskyřice. Serafina v té tváři viděla tichou moudrost a vědomí věcí příštích. Jako by v sobě ta andělská žena dusila vědomí osudů těch, které milovala, a bylo toho na ni příliš. Nad hlavou se jí rozevírala jemně vytesaná mohutná křídla. V ruce držela dlouhý ostrý ocelový kord. Ten kord, který Serafina použila, aby rozsekala a zničila kouzelný černý plášť.

Socha anděla stála uprostřed mýtiny v jasně zelené trávě. Listí na stromech a keřích kolem mýtiny zůstávalo pořád zelené. Neusychalo v letním slunci, neměnilo barvy na podzim, neopadávalo v zimě. Na andělské mýtině panovalo věčné jaro.

Severní strana mýtiny zasahovala hlouběji do starého hřbitova, který si už před lety začal les brát zase zpátky. Šlahouny divoké révy obrůstaly náhrobky a z černých větví zkroucených stromů visel provazovitý lišejník. Hřbitov se táhl, kam až Serafina dohlédla, řady a řady nakloněných, převrácených nebo napůl v zemi ponořených náhrobků označujících místa, v nichž tlely stovky těl a odpočívaly stovky ztracených duší. Hřbitovem nekonečně proplouvala šedavá šepotavá mlha, jako by i ona hledala místo, kde spočine. Serafina zamžourala kolem sebe a pátrala po známkách pohybu. Zadoufala,

aby dneska v noci tady bylo její tělo jediné, které vylezlo z hrobu.

Nakonec pronesla ke svým pohřbeným společníkům: „Pardon, že vás tak rychle opouštím, ale zatím jsem jen zaskočila na návštěvu.“

Vydala se na tu stranu mýtiny, za níž začínal obyčejný les, kde to tak dobře znala. Při pohledu mezi stromy musela myslet na svou matku. Tolik se toho od ní naučila. Běhaly spolu po lese, lovily spolu. Maminka ji učila poznávat hlasy nočních ptáků i pohyby lesních tvorů. Napadlo ji, proč ji teď maminka nezavěťřila a nepřišla za ní jako už tolikrát předtím.

Začalo jí docházet, že ji nepřišel hledat ani tatínek, ani Braeden.

Nepřišel nikdo.

Je sama.

Mysl jí začal ovládat strach. Když pomyslela na to, co je s lidmi, které miluje, srdce jí v hrudi ztěžklo. Netušila, co ji napadlo nebo jak dlouho byla pryč. Co si asi lidi na Biltmoru pomyslí, až se tam objeví celá pokrytá hlínou? Ale ze všeho nejvíc ji trýznil hluboký strach, že tam vůbec nebudou. Že najde pouze prázdný dům, kde zůstaly jen stíny.

Nedočkavě vykročila do lesa, po cestě, která vedla na Biltmorské sídlo. Musí se vrátit domů.

Serafina rychle kráčela temným lesem. Mířila do rokle hustě zarostlé prastarými javory a bolehlavy. Když se proplétala mezi mohutnými kmeny nejstarších lesních obyvatel, nohy měla jisté a pevné.

Uši jí naplnil sbor žab, nočních ptáků a hmyzu, kolem nosu se vznášela vůně prvosenek a kopretin. Tyhle květiny zůstávaly přes den zavité a svou sladkou vůni uvolňovaly v noci.

Serafině připadalo všechno neobvykle pulsující životem. Jako by její tělo a smysly vnímaly všechno mnohem ostřeji.

Les zhoustl oleandry a rododendrony, které se třpytily v měsíčním světle. Nad růžovými a bílými květy se třepotali kolibříci, nořili do nich dlouhé zobáčky a pili

sladký nektar. Serafině připadalo, jako by skoro slyšela víření křídel můr.

Nad třpytivými keři vavřínu přelétaly tmou světlušky. Po obloze pokryté stříbřitými mraky tančily slabé blesky a nocí zarachotilo vzdálené hřmění, nadnášené vlnami horkého vzduchu, který vypadal jako letní vítr.

„To je tak divné...“ přemítala Serafina, když se kolem sebe zmateně rozhlížela. Ten poslední večer v její paměti byla zima, ale teď jí vzduch připadal zvláště teplý. A tyhle rostliny a živočichové tady v zimě nejsou. Že by se kouzelná moc andělské mýtiny nějak rozšířila na celý les?

Když vzhledla k měsíci, srdce se jí zastavilo. Nebyl v úplňku, ale velký a jasný, se světlem napravo a stínem nalevo.

„To není správné,“ namítla Serafina a zamračila se. Tu noc, kdy stála na lodžii, pozorovala měsíc v úplňku. Takže to, co vidí teď... je prostě vyloučené.

Věděla, že úplněk nastává jen jednou za osmadvacet dní. Pak měsíc čtrnáct dní ubývá se světlem nalevo, zmenšuje se a zmenšuje, až nastane noc bez měsíce: nov. A pak zase čtrnáct dní narůstá se světlem napravo, dokud opět nedospěje k úplňku. Potom se všechno znovu opakuje.

Měsíc byl pro ni velkým nebeským kalendářem, podle něhož řídila svůj noční život, když se sama procházela po Biltmoru. Pravidelné fáze jejího bledého společníka, pomalé víření hvězd a obloukové trasy pěti nejjasnějších planet byly jejími mlčenlivými, spolehlivými důvěrníky, co se pamatovala. Její půlnoční bratři, sestry její poutě

k rozbřesku. Mluvila s nimi, učila se od nich, sledovala je, jako jiné dívky sledují členy rodiny pohybující se neustále kolem.

Dnes se ale na bratra měsíce dívala s rostoucím zmatkem a ve spáncích jí naléhavě pulsovala krev, když se snažila rozluštit význam toho, co vidí. Měsíc má světlo na *pravé* straně. To znamená, že přibývá, narůstá. Jenže jak je to možné, když byl předtím v úplňku?

Jako by se vrátila o jednu noc v čase zpátky. Buď to, anebo se jí stalo něco nepředstavitelného: Byla pod zemí víc než celý měsíční cyklus.

„To by znamenalo, že uteklo celých dvacet osm dní, nebo víc...“ pronesla užasle sama k sobě.

Vítr si šepotal v korunách stromů, jako by se duchové lesa nervózně dohadovali o tom, že Serafina právě odhalila úskok světa. Čas plyne. Čas se vrací. Nic není, jak se zdá. Lidé jsou pohřbívání pod zem a zase se vracejí. Serafina se ocitla ve světě, který nebyl tím ani oním.

Oblohu rozsvítily další blesky a tiše tančily mezi mraky. Pak zaburácel hrom a jeho ozvěna se rozlehla mezi úbočími hor.

Serafina vždycky dokázala vidět věci, které ostatní neviděli, zvláště za temných nocí. Dnes ale jako by les ovládla zvláštní magie. Dívka měla pocit, že doopravdy vidí, jak noční květiny rozevírají lístky k měsíci, jak se světlo odráží od průzračných křídel hmyzu. Cítila pohyby vzduchu klouzajícího mezi větvemi kolem jejího těla, hrál ji na kůži. Kapičky na lístcích jetele kolem ní se náhle zatřpytily a o chvíli později jí do očí zasvítily vzdálený

blesk. Voda a země a světlo a nebe... Jako by se propojila s nejnepatrnějšími elementy, vyladila se na melodii noční říše jako ještě nikdy předtím.

Šla dál, ale třeštila oči mezi stromy, až kdesi před sebou zahlédla trhlinu v temnotě. Zmateně naklonila hlavu. Je to stín? Nedokázala na něj zaostřit. Když přimhouřila oči, zjistila, že to něco se *pohybuje* – ne k ní nebo od ní, prostě to viselo ve vzduchu a mihotalo se to jako černá vlnka.

Na pažích jí naskočila husí kůže. Nemohla se zbavit podezření, že se možná dívá na něco podobného tomu černému obrysu, který ji napadl na Biltmoru.

Věděla, že by se tomu měla vyhnout, ale byla příliš zvědavá, než aby se odvrátila. Pomalu se přibližovala, až ji od toho dělilo už jen nějakých deset kroků. Pak se zastavila a studovala černý obrys. Vypadal asi metr a půl dlouhý. Plul jakoby vlastním přičiněním kousek nad zemí. Jako dlouhý transparent nesený větrem. Bylo to úplně černé, černější než cokoli, co kdy viděla.

Mezi stromy se najednou přehnal vítr. Jeho poryv se zvedl z lesní půdy a v malých tornádech zakroužil kolem Serafíny se spadáním listů. Větve nad ní začaly skřípět a ohýbat se jako vyzáblé končetiny shrbených starců, jejich dlouhé tenké prsty se jí natahovaly k hlavě a ramenům. Když se na její obličej snesla chladná mlha, Serafína pochopila, že se blíží bouře. V tu chvíli zahlédla mezi stromy temnou postavu, která vykročila směrem k ní.

Dívka se překvapeně nadechla a vrhla se k zemi, aby se schovala. Zalezla pod kmen napůl vyvráceného stromu,

jehož kořeny se vyrvaly ze země i s hlínou a vytvořily pod sebou jeskyňku. Serafina se do ní vtiskla co nejlouběji a vykoukla otvorem mezi kořeny.

Ten člověk nebo tvor, nebo co to bylo, se pohyboval lesem pomalu a cílevědomě, jako predátor na lovu. Kráčel na dlouhých štíhlých nohou, záda nahrbená a hlavu svěšenou. Ramena se mu pohybovala hned na tu, hned na druhou stranu. I takhle nahrbený byl tvor hodně vysoký, s dlouhými ohnutými pažemi, které se mu kývaly před tělem jako přední pár končetin kudlanky nábožné. Dlouhé prsty na těch pavoučích rukách byly jako bílé šupinaté pařáty zakončené zahnutými drápy. Neznámý rázoval s tichou urputností, šoural nohama po lesní půdě a pohyby jeho kostí zněly jako praskání větví.

Co to proboha živého je? pomyslela si Serafina ukrytá v prohlubni pod kořeny stromu. *Nějaký děsivý přízrak, co vylezl z hrobu jako já?*

Tvor se blížil k ní. Když se dostal na vzdálenost několik kroků, dívka nemohla přemoci třas. Její jediná naděje byla, že ji stvoření v její skrýši nevidí.

Slyšela jeho dech, pomalé přerývané hvízdání, jako by funělo raněné zvíře. Teď viděla jeho tělo líp. Mihotala se kolem něj bílá mlha jako kouř kolem dohasínajícího ohníčku. Kolem hlavy mu visely podivné šedivé chuchvalce připomínající tlející vlasy mrtvol. Když se stvoření pootočilo a Serafina mu pohlédla do tváře, zalapala po dechu. V obličejí mělo tržnou ránu, kolem níž se srážela zčernalá krev, jako by se tam kůže nikdy nezhojila. Dívka nedokázala poznat, jestli se dívá na člověka,

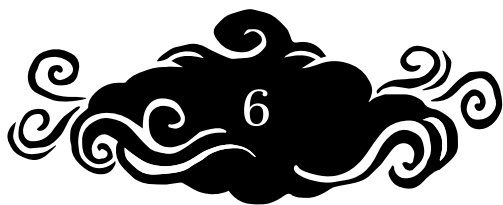
nebo nějakého pekelného démona, či snad kombinaci obojího. Špičaté ostré zuby nedočkavě cvakaly, když tvor zkoumal pohledem les, pokyvoval hlavou sem a tam a natahoval před sebe zahnuté drápy.

Nejdřív to vypadalo, že projde kolem Serafiny bez povšimnutí, ale vtom se zastavil přímo nad ní.

Jeho pařát se sevrhel kolem jednoho z kořenů vyvráceného stromu, pod nimiž se schovávala. Serafina se vmáčkla hlouběji, zatajila dech a bála se vydechnout. Tvor se rozhlédl nejdřív na jednu, pak na druhou stranu. Jako by o ní věděl, jen ještě přesně neuhodl, kde je. Dívka zůstala schoulená a zadržovala dech jako vyděšený králíček v doupěti.

Stvoření otevřelo ústa a vydalo ze sebe tichý vibrující hrdelní zvuk. Serafina doslova viděla, jak mu vystupuje z těla jako bílý chuchvalec. Nebyl to jen výdech nebo výkřik, ale *bouře*. Vzduch kolem ní vířil a kroužil, listy se zvedaly ze země, větve stromů se ohýbaly a praskaly. Z nebe se spustil prudký déšť. Strašlivý zvuk z tvorových úst sílil a sílil, stejně jako bouře kolem nich.

Pak se hromovládce zadíval přímo pod kořeny stromu, kde se skrývala. Jeho stříbrné žhnoucí oči hleděly rovnou na ni a Serafina se zběsile třásla strachy. Tvorovy pařáty se sevrhly kolem kořene, až ho zlomily. Pak začal odlamovat i další a zuby mu cvakaly, jak se dostával blíž a blíž.

Když se tvor chystal k útoku, Serafina se instinktivně pokusila proměnit v pantera, ale nedokázala to. Nechá-pala proč, ale zrovna teď jí to nešlo. Zkusila to znovu, představila si sama sebe jako pantera, ale nezvládla to. Zůstávala v lidské podobě.

Nevěděla, co má dělat, a tak se jen krčila v prohlubni. Snažila se zůstat z dosahu tvora, který odtrhával kořeny. Napadlo ji, že by na tu věc mohla skočit a bojovat s ní holýma rukama, ale tajemná zrůda jí připadala příliš silná. V poslední vteřině, než se jí drápy dotkly, se po bříše vysoukala z díry a rozběhla se na druhou stranu.

Nad lesem zuřila bouře. Zemi bičoval liják. Vichr fičel tak, že jí tiskl vlasy i šaty k tělu. Jako by se ji nesnažil jen odfouknout, ale spíš roztrhat na kusy.

Serafina se ale nemohla nechat zastavit bouří. Tvor jí je určitě v patách. Musí se odsud dostat. Řítla se deštěm a vytrvale pumpovala nohama.

Když se ohlédla, čekala, že uvidí příšeru za sebou, jak ji pronásleduje, ale nic takového se nestalo. Příšera zůstávala v dálce a dál vyškubávala kořeny z místa, kde se Serafina předtím ukrývala.

To jí zmátlo, ale trochu se jí ulevilo. V běhu se zase otočila dopředu, ale málem vrazila do děsivého černého obrysu, podobnému tomu, co viděla předtím. Prudce se zastavila a ucouvla, jako by to byl jedovatý had.

Obrys proplul přímo před ní, tak ostře černý, až to vypadalo nemožně. Světlo měsíce i hvězd v něm mizelo, Serafina jím nedokázala prohlédnout na druhou stranu. Kapky deště do toho padaly, ale nevycházely ven. Bylo to jako trhlina v předivu světa.

Při tom pohledu se jí sevřel hrudník. Pokožka ji brněla. Uskočila a vklouzla do hustého křoví, aby se skryla.

Když se obrys vydal jejím směrem, zatajila dech úžasem. Nedokázala poznat, jestli ho unáší vítr, nebo jestli se ta věc vědomě pohybuje k ní.

Vířící černý obrys připlul blíž. Serafina myslela, že ji husté křoví ochrání, ale větvičky a lístečky praskaly a syčely, když se jich ta věc dotkla, ulamovaly se a padaly na zem. A černota se natahovala k Serafině.

Dívka se horečně pokusila prosmýknout pryč, ale okraj černého obrysu se dotkl jejího ramene. Tělem jí projela palčivá, oslnivě bílá bolest. Serafina zmučeně vykřikla a odtáhla se.

Poháněná slepým strachem vylezla ze křoví a dala se do běhu. Když se před ní objevil prudký sráz, odrazila se a skočila.

Dopadla tvrdě na příkré východní úbočí kopce a začala se kutálet dolů. Její ramena a nohy se tloukly o kamení a stromy, než se jí podařilo zase vyskočit na nohy a běžet dál.

Prodírala se lesem, lapala po dechu, ale snažila se utíkat dál a dál. Občas se ohlédla přes rameno, jestli ji nepronásledují hromovládce nebo černý obrys.

Konečně s úlevou zahlédla záři měsíce vykukujícího zpoza mraků. Lidé běžně věděli, kde vychází a zapadá slunce, ale spousta z nich si neuvědomovala, že světové strany se dají poznat i podle měsíce. Jeho paprsky byly jako šipky, které Serafině ukazovaly cestu domů. Sotva se trochu uklidnila a vzala rozum do hrsti, poznala, kudy se má vydat, a pak už spěchala co nejrychleji k sídlu. Musí lidi na Biltmoru varovat před tím, co viděla v lese.

Sotva ale ušla kus cesty, narazila na řeku, která jí bránila v další cestě. Serafina se zmateně rozhlížela kolem.

„To snad nemyslíš vážně, ztratit se tady,“ oslovila káravě sama sebe.

Předtím si myslela, že už je blízko domova. Vybavovala si, že tudy tekla malý potůček, úzký a mělký, který se dal snadno přeskočit. Teď se ale před ní pěníla mocná řeka, dravá a plná vírů, která se valila mezi stromy. Neměla kamenité koryto normálních řek, hnala se lesem jako povodeň.

Zvláštní, kolik se toho změnilo. Jestli se z toho měl-
kého potůčku, který si pamatovala, stala tahle mohutná
řeka, pak se krajem muselo přehnat mnohem víc tako-
vých bouří jako ta, kterou se Serafina zrovna probojova-
la. Žaludek se jí sevřel obavami. V horách je jen pár věcí
mocnějších a zkázonosnějších než valící se voda, která je
kdysi zformovala.

Serafina věděla, že se nějak musí dostat domů, a tak
vstoupila do kalné vody. Proud jí připadal jako miliony
střípků, bodajících do její holé kůže. Už se brodila přes
spoustu toků, ale tady se jí zmocnil podivný zneklidňu-
jící pocit, který neznala. Udělala ještě jeden krok a po-
chopila, že řeka je moc hluboká a prudká, než aby se
dala přejít. Jako by se chtěla dívky zmocnit a stáhnout
ji pod hladinu.

Když se Serafina zadívala na řeku, překvapilo ji, že
v proudu pluje celý strom – kmen, větve i kořeny – a otá-
čí se jako mohutná listnatá obluda. Mnoho velkých star-
ých stromů na březích se naklánělo nad hladinu, jak
mocný proud vymílal půdu pod jejich kořeny.

Serafina vycouvala z vody a ustoupila od břehu. Při-
padalo jí, že se ji ta kalná zlověstná voda pokouší spoly-
kat. Tady přejít nemůže. Jenže pokud se neplete v tom,
kde je, široko daleko kolem ní nebyla žádné silnice ani
most.

„Tak teď jsme v háji zeleným, holka,“ promluvila
k sobě tak, jak by to udělal tatínek. „Co teď? To je ale
polízanice.“

A pak dostala nápad.

Vydala se proti proudu, až narazila na jeden z vysokých stromů s napůl podemletými kořeny. Jeho větve se natahovaly nad řeku a téměř se dotýkaly větví nakloněných stromů na druhé straně. Serafina věděla, že nepotrvá dlouho a dravý proud vyvrátí kořeny úplně, takže strom spadne do řeky. Prozatím byl ale jejím mostem.

Vylezla po kmeni a pak na větve, které visely nad hladinou. Posunovala se z větve na větev a snažila se překročit řeku tak, jako to vídala dělat veverka, které lesem snadno cestovaly korunami stromů.

Jenže když se dostala dál nad řeku, větve tady už byly slabé a kymácel jimi vítr. Serafina měla pocit, jako by se ji pokoušel shodit. Všechny svaly v jejím těle se napínaly, když se snažila držet na rozhoupané koruně. Viděla nejbližší strom na druhém břehu, velkou borovici se solidními větvemi obsypanými jehličím, jenže teď ještě nemohla skočit. Bylo to moc daleko.

Podívala se dolů, ale pod ní byla jen hloubka desítek metrů a vířící černá řeka. Kdyby se pustila tady nebo kdyby se pokusila skočit na borovici, riskovala pád. Buď by ji zabil náraz, nebo by ji popadl proud a stáhl pod hladinu. Tak nebo tak by s ní řeka skoncovala, jak měla od počátku v úmyslu.

Když se Serafina snažila přijít na to, co dál, uslyšela, jak v lese ve směru, z něhož přišla, zapraskala větev. Otočila se a zkoumala, jestli se k ní blíží další nebezpečí. Sledoval hromovládce její pach a vyčenichal ji až sem? Vtom ale spatřila postavu v jakémsi hábitu, jak se pomalu proplétá mezi stromy.

Co je tohle zase za démona? pomyslela si zoufale. *Už dost! Chci domů!*

Přimhouřila oči a zadívala se mezi větve stromů na břehu. Snažila se rozeznat, kdo nebo co to tam kráčí.

Neznámý měl na sobě dlouhé roucho a kápi, která zakrývala jeho hlavu. Jako keltský druid z těch knížek o staré Británii z knihovny pana Vanderbilta.

Jak kráčel lesem, natáhl před sebe bledou jemnou ruku. Z dlaně mu náhle vyskočila syčící namodralá záře, jako maličký kulový blesk, a posvítila mu na cestu temnotou.

Nějaký čaroděj, pomyslela si Serafina a vtiskla se mezi větve. Srdce jí prudce bušilo. *Ten hromovládce, plující černé obrysy, bouře... to všechno je jeho práce.* Všechno podivné, co viděla, musel vyčarovat tenhle druid. Byl to on, kdo ji napadl na lodžii? Co když už se zmocnil celého Biltmoru? Musí rychle domů.

Ale jak? Uvízla na stromě desítky metrů nad zuřící řekou.

Když se čaroděj v hábitu zastavil, Serafině se zjezily chloupky vzadu na krku. Celé tělo se jí roztřásllo. Všechny instinkty v ní vrískaly, že musí bojovat, nebo utéct. *Uteč,* nabádal ji rozum. *Uteč, než bude pozdě!*

Čaroděj zvedl hlavu a zadíval se do stromů přímo jejím směrem.

Serafina se snažila popolézt tak, aby na ni nebylo vidět. Posunula se k tenčím větvím, i když se ohýbaly a houpaly ve větru, takže se s ní zvedaly a klesaly tak rychle, až jí z toho žaludek vylétl do krku.

Prohlížela si větve na druhém břehu. Ještě před chvílí jí připadalo, že jsou moc daleko na to, aby k nim mohla doskočit. Ale svaly ji pálily a tělem jí proudila panika.

Soustředila pohled na větev, na kterou musela skočit. Naklonila hlavu ke straně, pak se odrazila a s mohutným zachroptěním skočila.

Když letěla vzduchem, hluboko v duši se viděla jako černý panter a snažila se jím stát. Před svým vnitřním zrakem to viděla tak jasně. Tohle byla její chvíle, tady v povětrí. Musí to dokázat!

Jenže se neproměnila.

Zoufale natáhla své hubené lidské ruce, když letěla a snažila se chytit větví borovice na druhé straně. Jakmile ucítila pod prsty kůru, pevně je sevřela. Zvládla to! Ale její tělo se zhouplo příliš prudce. Větev jí vyklouzla z rukou a Serafina padala.

Mávala pažemi kolem sebe a zuřivě se snažila něčeho zachytit. Čehokoli.

Narazila na silnou větev. Ta jí s praskotem bolestivě vyrazila dech. Serafina se zkroutila kolem ní a horečně se snažila udržet, ale nešlo to.

Zase padala, narazila do větve pod sebou, sáhla po ní, ruce jí sklouzly, další sešup... Natahovala se, prokluzovala a padala, až konečně se vzteklým zavrčením sevřela pevně větev a přitiskla se k ní.

Visela na borovici asi o patnáct metrů níž, než kam skočila. Paže a nohy měla poškrábané a zakrvácené. Do její dlouhé prohnuté páteře, která jí většinou při podobných kouscích pomáhala a byla tak ohebná a silná, ji něco bolestivě udeřilo. Měkké lidské nehty si při tom chňapání po ostrých větvích olámala do krve.

Po děsivém pádu mrkala bolestí a bála se, aby se nepotloukla ještě víc. Zatařala zuby a rychle popolezla dál mezi husté vnitřní větvičky, kde se mohla schovat.

Pak vykoukla ze skryše. Byla si jistá, že ji čaroděj musel slyšet. Čekala, že ho uvidí stát na břehu, dívat se jejím směrem a mumlat zaříkávadlo. Nebo přivolávat černý obrys a posílat ho za ní.

Místo toho však spatřila, jak k ní povětrím pluje syčící

modrá světelná koule. Vylétla nad koruny stromů a ozářila všechno pod sebou jasným světlem. Čaroděj stál na svahu a díval se do její záře. Serafina se přikrčila do hustého zeleného jehličí a sledovala, jak se k ní strašidelné modré světlo přibližuje.

Bzučící palčivé světlo bylo cítit ozonově jako bouřka. Serafině se zježily vlasy na hlavě. Tiskla se do úkrytu a cítila, jak ji brní pokožka.

Světlo konečně proplulo dál a čaroděj pokračoval ve své cestě lesem.

Serafina s úlevou vypustila zadržovaný vzduch a začala zase normálně dýchat.

Dívala se, jak druid kráčí kapradím, které rostlo na břehu řeky. Sklonil se, utrhnul nějakou rostlinku, prozkoumal ji a zase šel dál.

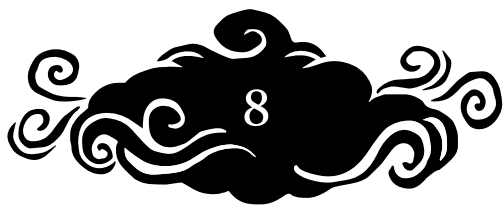
Serafina si najednou koutkem oka něčeho všimla. Škubla k tomu hlavou a spatřila, jak se ve světle hvězd třpytí velká stříbrná pavučina. Z okraje vykukoval její osminohý tvůrce a svými čtenými očima pozoroval Serafinu. Když se pavouk pohnul, ve světle se zaleskly kapčky rosy. Některé se utrhly a spadly dolů na lesní půdu. Jiné se jako krůpěje rtuti pohybovaly po vláknkách. Serafina věděla, že je to nemožné, ovšem přísahala by, že nejen vidí, ale i *slyší*, jak kapky kloužou po vláknkách pavučiny. Cítila jejich pohyb jako záchvěv na páteři.

Užasle odlezla dál od pavučiny a zadívala se dolů na les. Ten druid, čaroděj nebo kdo to byl, teď klečel na kolenu. Zářící modrá koule visela nad ním jako lucerna a svítila mu k práci. Něco vykopával na bažinatém břehu

řeky. Sbíral vysoké rostliny se zvonečkovými květy, které tam rostly.

Když se Serafina chystala pohnout, čaroděj se ozval. Nepřestal s tím, co právě dělal, ani se neohlédl. Nemluvil hlubokým a děsivým mužským hlasem, jak čekala, ale překvapivě tichým, klidným a vyrovnaným. Jako by se Serafina neukrývala na stromě desítky metrů daleko, ale stála v kapradí vedle něj.

„Nevidím tě, ale vím, že tam jsi.“

Serafina vyrazila z úkrytu a prchala. Skákala z větve na větev, aby se dostala dolů ze stromu. Sotva se ocitla na zemi, rozběhla se. Bosé nohy rychle dopadaly na lesní půdu. Když se ohlédla přes rameno, čaroděje nikde neviděla, ale běžela dál.

Temnou řeku nechala za sebou. Uháněla po vysokém kamenitém hřebeni porostlém stromy a pak přes široké zalesněné údolí. Když konečně zpomalila, podle druhů a stárí stromů poznala, že se blíží k domovu. V dálce už viděla slabou záři, která ji k sobě vábila jako maják.

Když se dostala k okraji chovného rybníku, všimla si, že potůček, který do něj normálně přitékal čůrkem, je plný dešťové vody a napájí nádrž víc než obvykle. *To ty bouřky*, pomyslela si.

Klidná hladina rybníku odrážela světlo hvězd a měsíce, ale Serafina se nezdržovala, aby se tím pohledem pokochala. Už se nemohla dočkat, až bude doma. Přesvědčí se, že tatínek i Braeden jsou v pořádku. A bude je varovat před tím, co viděla v lese.

Vydala se zahradní cestičkou mezi růžovými a oranžovými azalkami, zářícími jako sám měsíc. Když nahore na kopci před další částí zahrad spatřila slabě zelený opar, zarazila se a znejistěla. Zнала Biltmore dobře, ale takové zelenkavé světlo tady nikdy neviděla.

Její první myšlenkou bylo, že se sem kouzelník už nějak dostal, že se snaží získat Biltmore pod svou nadvládu. Pak uslyšela mumlání mnoha hlasů.

Když se dostala blíž, zjistila, že zelená záře nemá nic společného s čarodějem, ale že zimní zahrada je osvětlená na večírek. Leskly se tam tisíce lístků orchidejí, bromélií a palem, světlo se odráželo od bezpočtu skleněných tabulí stěn skleníku.

Serafina se připlížila k okraji budovy a nakoukla do formální zahrady. Viděla tam desítky dam ve svátečních letních šatech a pánů v černých fracích. Nad nimi žhnula okna Biltmoru. Na jihu se jako silueta kouzelného zámku zvedaly k noční obloze stěny a věže sídla.

Zahrada byla osvětlená něžně zářícími Edisonovými žárovkami, které používal její tatínek. Menší visely i nad dřevěným loubím, které chránilo centrální pěšinu. Žárovky byly upevněné mezi listy révy i mezi květinami jako elfíci, kteří tam našli úkryt. Tolik překrásných světel najednou Serafina ještě v životě neviděla.

Schovala se v keřích poblíž zahradníkovy kamenné boudy a zkoumala, jestli někde v davu neuvidí Braedena. Nebyl tam. Její kamarád byl zdrženlivý chlapec, který netoužil být v centru pozornosti, ale teta a strýc ho obvykle přemluvili, aby se společenských akcí na Biltmoru účastnil. Serafina už s Braedenem prožila tolik dobrodružství. Měli toho tolik společného. Byl její nejbližší, nejdůvěrnější přítel. Už se nemohla dočkat, až ho uvidí.

Slavnostně oblečení lidé se procházeli po dokonale upravených cestičkách a v dokonale upravených rukou drželi sklenky šampaňského. Upíjeli víno, zatímco se procházeli mezi růžemi, jirínami a cíniemi. Smyčcové kvarteto, osvětlené září ze zimní zahrady, vyhrávalo krásnou píseň. Komorníci v obřadních černobílých livrejích se procházeli mezi hosty a nabízeli jim z táců krémové dorty, sýry i čerstvě upečené pusinky. Serafině najednou zakručelo v břiše hlady.

Jinak jí ale všechno na tomhle večírku mátló. Byla to velká událost, jaká se připravuje dlouho dopředu – ona si ale nepamatovala, že by s ní někdo o něčem takovém mluvil. A proč tu není Braeden? Všude viděla jen samé cizí lidi. Kde jsou pan a paní Vanderbiltovi?

Několik podnikavých dospělých v hloučku svých našňořených dětí zapálilo pár papírových lampionků a drželi je nad hlavami. Teplota svíček jim je jako zázrakem zvedlo z rukou a papírové lucerničky se vznášely k noční obloze. Serafina s ostatními dětmi sledovala, jak lampionky stoupají vzhůru k nebi. Při tom pohledu se musela usmát,

ale pak se jí zmocnil smutek. Věděla, že je to hloupost po všem, co měla za sebou, ale mrzelo ji, že ji na tuhle velkolepou slavnost nepozvali. *Noční* slavnost – a ona je stvořením noci! Jestli sem někdo patří, tak ona! Připadalo jí, jako by se toho tolik změnilo. Jako by se celý svět otáčel bez ní.

Když Serafina zničila černý plášť a osvobodila zakleté děti, vystoupila poprvé ze suterénu nahoru, do denního světa. Vanderbiltovi ji zvali do svého domu, stala se součástí Biltmoru. Nebo ne? Tak proč není na téhle slavnosti? Když o tom přemýšlela, žaludek se jí stáhl nevolností. Co se stalo? Co všechno propásla? To si nikdo nevšiml, že zmizela?

Jen stěží chápala, jak se mužou tihle noblesně oblečení lidé veselit, když v lese pouze pár kilometrů odsud zuří taková bouře. Jen kousek odtud za kopcem vtékal rozvodněný potok do rybníku, který se za chvíli rozlije ze břehů. K Biltmoru se blížila temná síla, ale tihle lidé o tom neměli ani ponětí.

Když Serafina zaslechla v dálce povědomý mírný smích paní Vanderbiltové, otočila se. Braedena neviděla, ale Vanderbiltovi stáli spolu s několika dalšími hosty u lačkové mříže s popínavými růžemi.

Pana Vanderbilta nešlo přehlédnout, s jeho černými vlasy a knírem, s hubeným chytrým obličejem a tmavými zvědavými očima. Měl na sobě hezký černý smoking s bílou vázankou. Mnozí muži, které Serafina v uplynulých letech pozorovala, měli hluboké hlasy a chvástivé chování, ale pan Vanderbilt byl tichý, uhlazený, přemýšlivý

muž. Když si zrovna nečetl v knihovně, pozoroval lidi kolem sebe a učil se od nich. Byl vždycky vlídný a přívětivý ke všem, ať to byli hosté, sloužící nebo dělníci na sídle. Zřejmě ale také rád z dálky sledoval lidi, jak se baví na večírcích, a užíval si to.

Paní Vanderbiltová byla společenštější, hovornější a ráda hostila druhé. Měla tmavé vlasy jako manžel a podobně inteligentní obličej, ale navíc i nenucený šarm a velkorysý úsměv. Oblékla si volně střižené, rozkošné světle fialové šaty, ale Serafinu nejvíc zaskočila velikost jejího břicha. Když paní viděla naposledy, ještě na ní ani nebylo poznat, že čeká miminko.

To nemohlo být jen osmadvacet dní, pomyslela si dívka. Měla pocit, jako by zapadla do hluboké temné studny. Musela jsem být pryč celé měsíce... Všichni na mě už zapomněli...

„A kdepak je dneska váš milý synovec?“ uslyšela, jak se jedna z dam ptá paní Vanderbiltové.

„No ano, kde je mladý pan Braeden?“ přidal se ženin společník.

„Ale, někde tady,“ prohodila zlehka hostitelka, jenže Serafina si všimla, že paní Vanderbiltová se při těch slovech nerozhlédla kolem, jak by se dalo čekat. Jako by dobře věděla, že svého synovce nikde tady neuvidí. Před hosty se chovala vesele, ale Serafina slyšela v jejím hlase napětí.

Zatímco se dál bavila s dvojicí hostů, pan Vanderbilt se od nich odvrátil a zadíval se k terase u knihovny. Serafina postřehla vrásky kolem jeho očí a rtů.

„A jak se Braedenovi daří?“ zeptala se dáma vedle paní Vanderbiltové.

„Ale dobře,“ odpověděla paní domu. „Vážně moc dobře.“

Dobře by stačilo, pomyslela si Serafina. Dvojí dobře už je moc. Tady rozhodně něco nehraje.

„Omluvte mě na chvíli,“ ozval se pan Vanderbilt a zlehka se dotkl manželčiny ruky. Pak se od skupinky odloučil.

Když rychle kráčel davem, tu a tam se někdo snažil s hostitelem dát do řeči, ale ten se všem omluvil a šel dál.

Serafina ho příkrčená v křoví následovala. Pokud byla pryč několik měsíců, pak by ho zřejmě její návrat šokoval, takže chtěla počkat, až bude sám. Pak ho dohoní a poví mu o těch nebezpečích, která číhají v lese. Může mu ukázat, jak stoupá voda v rybníčku, aby jí věřil. V jeho pohybech byla ale taková naléhavost, že se ho zatím neodvážila oslovit.

Pan Vanderbilt vystoupil po schodech ke kamennému portálu, jímž se vycházelo z formální zahrady, a vydal se cestičkou mezi okrasnými keři. Serafina za ním spěchala mezi růžemi a protahovala se mezi ovocnými stromy. Dávala si pozor, aby ji nezahlédl nikdo z hostů. Přišla sice o schopnost se proměňovat, ale ne o svoje nadání pohybovat se neviděná a neslyšená. Byla stejně rychlá, tichá a lehkonohá jako vždycky.

Sledovala pana Vanderbilta mezi buky s nachovým listím a pak kolem jilmu s nízkými rozložitými větvemi, až došel ke schodům a vystoupil k pergole.

„Vino, pane?“ zeptal se ho komorník, který vyšel z domu s dalším podnosem plným skleniček, které nesl na zahradu.

„Ne, Johne, děkuji. Nemáte tam náhodou ledový čaj?“

„Ano, pane, mám,“ odpověděl komorník překvapeně, protože ledový čaj obvykle nebylo pití, jaké si pán domu dopřával. *Braeden*, pomyslela si Serafina.

„Děkuji vám, Johne,“ pronesl pan Vanderbilt, když si vzal vysokou sklenici, a pokračoval do domu. „Dohlédněte prosím, ať mají všichni co pít.“

„Jistě, pane,“ odvětil komorník s náznakem obav v hlase, když sledoval svého pána stoupajícího na terasu.

Pak se otočil a zamířil s tácem do formální zahrady.

Když Serafina vklouzla za kmen stromu, aby ji komorník nezahlédl, znovu ji napadlo, jak málo si lidé všímají věcí kolem sebe. Věděla, že teoreticky by mohla otevřeně procházet mezi hosty a nikdo by jí nic nevytkl, ale mnohem radši pozorovala podobné akce z úkrytu, než aby se jich účastnila. A takhle promočená, zamazaná od hlíny, potrhaná a zakrvácená by nejspíš každého vyděsila. Teď ji ale zajímal jen jeden člověk: George Vanderbilt.

Šla přímo za ním. Přeběhla po štěrkové cestičce, aniž by ji bylo slyšet, pak po kamenných schodech v jihovýchodním nároží domu, aby se dostala k terase u knihovny. Byla to rozlehlá kamenná plocha za skleněnými dveřmi knihovny s výhledem na les a pohoří Blue Ridge. Terasa byla zastřešená dřevěnou pergolou porostlou dlouhými převislými vistáriemi. Šlahouny se hustě plazily kolem

silných dřevěných sloupků i po laťkoví nahoře. Otevřenými dveřmi proudilo na terasu teple jantarové světlo z knihovny.

Na lavici tam seděl chlapec a díval se k lesu. Serafina ho nejdřív nepoznala. Ale když se připlížila blíž a podívala se mu do obličeje, najednou se jí rozbřeslo.

Braeden.

A když ho viděla – jak sedí, jak se tváří –, nedokázala potlačit tiché zajíknutí. Byla tak užaslá, že se k němu nedokázala rovnou vydat, jak by to udělala jindy. Pozorovala svého kamaráda ze stínů a snažila se vyznat v tom, co to má znamenat.

Ze všeho nejdřív si všimla Gideana, Braedenova milovaného černého dobrmana. Neležel u nohy svého pána jako obvykle. Chudák pes byl asi o tři metry dál, hlavu na tlapách a uši svěšené, se smutným zklamaným výrazem. Jako by ho Braeden odehnal. Jako by se pes cítil nespravedlivě vyplísněný a nechtěný.

Braeden seděl na lavici sám a kolem nohou měl kostkovaný pléd, i když byl teplý večer. Bylo mu dvanáct let, ale Serafině najednou připadal menší a křehčí, než když ho viděla naposledy. Hnědé vlasy měl delší, pokožku bledší, jako by nepobýval tak často venku jako obvykle. Nejvíc ji ale zaskočily zubaté jizvy na pravé tváři. A pravou nohu měl připevněnou k jakési kovové a kožené dlaže, která končila u kolene.

Srdce se jí sevřelo žalem. Chtěla se k němu natáhnout. Co se mu stalo? Že by ho napadly ty temné síly, které sama pozorovala v lese?

„To jsem jen já,“ ozval se mírně pan Vanderbilt, když se ze tmy blížil k synovci. „Jsi v pořádku?“

„Ano,“ odpověděl pochmurně Braeden. „V pořádku.“ Něco v tom, jak to vyslovil, ji zasáhlo přímo do srdce.

Braeden vypadal tak smutně. Rty měl žalostně sevřené. Oči bez energie. Když se připlížila, viděla, že jeho výraz posmutněl ještě víc, jako by mu v tu chvíli něco způsobilo větší bolest, než cítil předtím.

Viděla ale, jak se chlapec snaží kvůli strýci ovládnout. „To jsi přišel až sem nahoru kvůli mně?“ zeptal se ho.

„Tam dole je stejně nuda,“ odpověděl s nepatrným pousmáním pan Vanderbilt. Braeden mu odpověděl chápavým, mdlým úsměvem.

Strýc nabídl chlapci sklenici ledového čaje. Ten měl Braeden vždycky nejradši. Když ale hoch natáhl levou ruku pro skleničku, třásla se mu tak, až bylo jasné, že čaj nemůže udržet a vylije ho.

„Já to nechci!“ vyštěkl na strýce a odstrčil čaj stranou.

Pan Vanderbilt ucouvl a zhluboka se nadechl. Pán Biltmoru nebyl zvyklý, aby se s ním mluvilo tímhle způsobem. Mlčel, ale po chvíli znovu přistoupil k chlapci.

„Tak to ještě zkus,“ ozval se mírně a podal Braedenovi znovu sklenici. „Myslím, že pravou ti to půjde líp.“

Chlapec po něm loupal ostrým pohledem, ale pomalu se natáhl a vzal si sklenici. Pravá ruka se mu třásla taky, ale ne tolik.

Nakonec uchopil nádobu do obou rukou a zhluboka se napil. Pak mlčky přikývl. Jako by už zapomněl, že má tenhle nápoj tak rád. „Děkuju,“ prohodil ke strýci,

jako by se na chvíli vrátilo jeho staré, dobře naložené já. Pak však stiskl rty a zavrtěl hlavou, jako by stěží dokázal zadržet slzy.

Pan Vanderbilt se posadil na lavici vedle něj. „Dneska večer je to zlé?“

Braeden přikývl. „Poslední týdny mi připadalo, že se konečně začínám cítit trochu líp, ale teď je mi najednou zase hrozně.“

„To ten večírek?“ zeptal se soucitně pan Vanderbilt.

„To ne,“ zavrtěl hlavou Braeden. „Nevím, možná... možná... za to může ta krásná noc, měsíc, hvězdy. Ona tyhle noci milovala.“

„To je mi líto.“

„Někdy mám pocit, jako bych se pomalu vracel k normálu. Ale jindy mě to uvnitř tak hrozně svírá a mám pocit, jako by stála vedle mě.“

Já stojím, Braedene, pomyslela si Serafina. *Jsem tady!* Byla ale tak zaskočená tím, co viděla a slyšela, že se nemohla ani pohnout, ani promluvit. Bylo to jako ocitnout se ve snu, kde může jenom přihlížet.

„Někdy se musíš v životě posunout, i když se na to necítíš,“ ozval se mírně pan Vanderbilt. „Serafina mohla odejít z Biltmoru z mnoha různých důvodů. Pokud se ale stalo to nejhorší, musíme ji uchovat ve svých srdcích. Bude žít ve tvých vzpomínkách. A v mém srdci také. Byla to hodná, statečná dívka a vím, že se stala tvou zvláštní přítelkyní.“

Braeden přikyvoval, jako by se strýcovými slovy souhlasil, ale Serafina si všimla podivného výrazu ve tváři

a zaváhání v chlapcových pohybech. Serafina znala svého kamaráda natolik, aby věděla, že je tu něco, co svému strýci neřekl.

Pan Vanderbilt Braedena objal kolem ramen. „Ať se stalo cokoli, my se s tím vyrovnáme.“

Bylo to podivné a fascinující, poslouchat o světě, v němž se ztratila, jenže Serafina už to nemohla vydržet. Musí jim povědět, že je živá a zdravá, že se konečně vrátila domů. A hlavně je musí varovat. Ten tvor s pářáty, ty černé obrysy, bouře, temná řeka, čaroděj... něco se sem blíží.

Zhluboka se nadechla, vystoupila zpoza sloupu a ukázala se jim oběma.

„Braedene, to jsem já. Vrátila jsem se.“

Braeden ani pan Vanderbilt se k Serafině neotočili, nijak nereagovali. Jako by ji neviděli a neslyšeli, i když stála přímo před nimi.

„Braedene, to jsem já!“ zopakovala Serafina ještě hlasitěji a přistoupila k nim blíž. „Pane Vanderbilte! To jsem já, Serafina! Slyšíte mě?“

Ani jeden z nich si jí nevšímal. Nemohla tomu uvěřit. To není možné!

„Braedene!“ vykřikla horečně. Stojí přímo před nimi a oni ji nevidí! Co se to pro všechno na světě děje? Začala se trást strachy.

Pan Vanderbilt se chystal zpět mezi hosty a poplácal Braedena po rameni. „Jestli chceš, klidně buď tady,“ řekl vlídně. „Ale kdybys chtěl, prosím, vrať se na slavnost.“